

NAGY ZOPÁN

Jelek és ráncok

(Montázs Edmond Jabès A Kérdések Könyve tiszteletére)

A könyv: lélegzetem, otthonom, talányom...
Könyv által boncolok tűnő barátot,
Könyv által a rejtőzködő világot:
A világtalan hunyorgásban is látom...

Kiben a vágy siet: türelme beteg...(?)
(Az ég – s a tenger is lehet akadály...
Szemlélő tudásod: sajátos arány...)
A ködös út – megsejtett kérdőjeled...(?)

Tudva-tudván, hogy a válasz is kérdés:
Önmagunk által átírt találkozás...
Más lesz az idegen, más a hasonmás...
A könyv megsokszorozza a könyvet – és:

Feltárja a földet, lényeket formál...
A lélek javai igévé váltak,
Az ige örökkévalóság által
Pergeti a pillanatot – és pulzál...

Egy lehelet, egy jel, sőt néha még egy
Árny bizalmassága is elsődleges...
Behatolunk egy boldog vagy egy sebes
Nyíláson át –: s belül vérzik a jéghegy...

*(Ha neved öt betűből áll, öt könyvben
Pereg neved... Ha neved csak egyetlen
Betűből áll: előtte állsz nevednek.
Ha csak voltál: érc visszhangok neveznek...)*

/A könyv: feláldozott titok kiáltása?
A lehetséges úr távlati törlesztése?
A léptek ellenállhatatlan igenlése?
A könyv: archaikus álmok folytatása?/

Élők dialógusát lombok suttogják...
Minden ébredésünk rügyező veszély...
A (túl)világ (a mi) nyelvünkön beszél...
Holtak emlék-szavait homokkal oltják...

Ezen a földön ástam kutat. – Kiutat
Az arc elrejtésében láttam... – A fában
Kerestem kérgek nedvességét – és láttam:
A rétegek (mint lapok): beszélő (k)utak...

Az nyissa fel a borítékot, aki nem
Szakítja fel az anya arcát. – Ha látok,
Utódok nevében oldódhat az átok...
A könyv összeköt minket. Tudom. Azt hiszem...

Megszabadulhatsz egy tárgytól, rögeszmétől,
De egy szótól soha. – Kulcsszóban, fájdalom-
Szóban lakunk; üdvözlésünk is megszabott
Türelem-füvek keserűjétől kékül...

Üdvözlés a (könyv)templom romjai alatt:
A semmi kristály-szemcséitől ígézett
Óriási szemek, melyekből kiégett
A fénylő üzenet. – Ám a parázs maradt...

Jelek faggatása, hamvak kóstolása:
Megannyi csapda: az ész éj-foszlányai;
Az ígék izma ígéző – és drámai,
Mint hús-vér lapoknak arcba-csapódása...

Szeretsz? Szeretnek? – Tudásod mérhetetlen...
Az emlék oldott jelenlét? Talán: talán...
A látás kódolt felejtés? Halál: halál...
Szerethettek! – Tudásom hihetetlen...

*

*„Lelkem története
a betűk története,
a formájuk érzékeim számára
érezkelhetővé tette a járást,
téren és időn keresztül
a szóban történő egyesülésükig
születésem megjósolt
helyén és idején...”* (Reb Gaon)